

காலம் எனப்படுதான் என்ன என்ற ஒரு களேவி, சிலகாலமாகவே என நினைவுள் நுழைந்து விடதை தடே நின்றுகொண்டிருந்தது. அண்மையில் நிகழ்ந்த தமிழக எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனுடனான ஒரு சந்திப்பில் கலந்துகொண்டதற்குப் பின்னர் அந்தக் களேவி இன்னும் வலுவடைந்துள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. 'காலமென்பது கறங்குப்போல் திரிந்து கீழ்து மலோய், மலேது கீழாய்ப்புரட்டும் ஒரு மகாசக்தியென இலக்கியங்களில் படித்ததுண்டு. இது வரலாற்றுக் கண்கொண்டு நோக்கப்பட்ட காலமெனச் சொல்லலாம். இன்னும், ஆர்ப்புகாரனின் நாவில் குதிப்போடும் 'தம்பிக்கு காலம் இப்பநல்லாயில்லை...' அல்லது 'காலம் நல்லாயிருக்கு' என்ற வாசகங்களில் விதியென்ற மாயத்தின் பாய்ச்சலகை காணமுடியும். காலத்துக்குத்தான் தமிழில் புதிர்மாய், மாயமாய், விளக்கமாய், சிறிவாயென எத்தனை அர்த்தங்கள்!

நான் கருதுகிற காலம் அவையல்ல. இது நான் காவது பரிமாணம் எனப்படுவது. அல்பரேட் ஐன்ஸ்டீன் என்ற மாமதேயின் ஆய்வில் முக்கிய வரவிலக்கணம் பற்றிது. ஐன்ஸ்டீன் வரையறை செய்த காலமென்ற கருப்பொருளின் அறிதல் பரவசம் செய்வது. அவர் கண்டுபிடித்த பலவற்று பௌதீக விஷயங்கள் இன்றைய விஞ்ஞானத்தை பாய்ச்சல் நிலைக்குத்தள்ளியபோது மனிதனின் வாழ்வு, அவனது கற்பனைகள் சார்ந்த விஷயங்களை விளக்கிட முனைந்தது அவரது காலம்பற்றிய கருதுகோள்தான். நீளம், அகலம், உயரம் ஆகிய முப்பரிமாணங்களுடன் காலத்தையும் ஒரு பரிமாணமாகக் கொண்டு அதை நான் காவது பரிமாணமாக ஆதாரப்பர்வமாய் நிறுவியவர் அவர்.

'காலமென்பது நோக்குகிறவனின் இருப்பிடமும், அவனது இயக்க வகைமும் சார்ந்தது. மற்றப்படி அதற்கு சூயமான நிலையில்லை' என்ற வரையறை அவரதுதான். இதிலிருந்து காலமும் வளியும் சார்ந்த விஞ்ஞானக் கதை மரபு இலக்கியத்தில் உருவானது. காலம்பற்றிய பிரஞ்சு ஒருவருக்கு தன் கடமைகளின் பாரம் அதிகமாகிற ஒரு தருணத்திலோ, தன் கடமைகளை நிறைவேற்ற முடியாது போய் விடலாம் என்ற அச்சநிலை ஏற்படும் வளையிலோ தோன்றத்தான் செய்கிறது. எனது காலம்பற்றிய உசாவுகை கடமைகளின் பாரம், வாழ்நிலையின் எச்சம் சார்ந்ததல்ல. அது ஆசைகள் பற்றியது. வாசித்தலின் ஆசைகள் பற்றியது. இந்த இடத்தில் தான் எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனுடனான சந்திப்பு தொடர்புபட்கிறது.

எனது வாசிப்புகள் பக்கத்து வீட்டு மலரக்கா வாசிக்கும் அம்புலிமாமா, கல்கி, ஆனந்தவிகடன், கல்கண்டு, பச்சும்படம் போன்றவையாக இருந்தது இயல்பானது.

பின்னால எனது நண்பன் ஒருவனின் அண்ணா வாசிக் கும் பி.எஸ்.ஆர்., மதோவி போன்றோரின் துப்பறியும் கதகைளின் வகையினமாக இருந்ததும் இயல்பானதுதான். அந்தவகையில் என நினவிலுள்ள மூதல் நில் பெயர் மறந்த ஓர் ஆசிரியரின் 'வடிவாம்பாளின் உயில்' எனப் பதாகும். எனது தந்தை மரணித்த காலப் பகுதியை வதைத்துப் பார்க்கையில் எனக்கு அப்போது புத்து வயதிரூக்கலாம். நாளுக்கு இரண்டு மட்டுமே நூல்கள் வாசிக் கும் பழக்கம் இருந்த நிலையில், எனப் பள்ளிக் கட்டிடப் பாடங்களின் படித்தலுக்கும் காலம் அப்போது நிறையவே இருக்கச் செய்தது.

அங்கிருந்துதான் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்திக் கும், அகிலனுக்கும், நா.பார்த்தசாரதிக்கும், சாண்டில்யனுக்கும், அரு.ராமநாதனுக்கும் என வாசிப்பு நகர்ந்தது. ஏறக்குறைய இரவு இரண்டு மணி வரையிலும் மண்ணெண்ணை விளக்கதைத் தலமாட்டில் கொண்டு வதைத்துக் கொண்டு, மடித்து உயரமாகிய தலையணையின் உதவியுடன் வாசித்துக் கொண்டு கிடந்திருக்கிறேன். இந்தநேரத்தில் பள்ளிப் பாடங்களை நான் படிக்கவில்லையெனத் தெரிந்திருந்தும், என வாசிப்புக்கு ஓர் இடையீறும் செய்யாது நான் வாசிப்பை முடித்து விளக்கை நூர்த்து தள்ளிவதைத்துவிட்டு நித்திரை போகும் வரை, வாசித்துக் கொண்டு கிடக்கையில் அப்படியே நித்திரையாகி எரிந்துகொண்டிருக்கும் விளக்கதைத் தட்டி நான் ஆபத்து எதையும் அடையாதுவிடக் கட்டாதேயென்று தானும் விழித்திருந்த என அம்மாவை நினதைத்துக் கொள்கிறேன். அங்கிருந்து எஸ்.பொ.விற்கும், ஜெயகாந்தனுக்கும், பின்னால நூல்கள்களினிடாக புதுமடைபித்தனுக்கும், கு.ப.ரா.விற்கும், அழகிரிசாமிக்கும் நான் வந்தேன். ஊர்சுற்று, விளையாட்டு, படிப்பு, பின்னர் இவ்வளவு வாசிப்புகள்க்கும் கட்ட எனக்கு அப்போது காலம் இருந்ததை நினக்கை இப்போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

நான் வாசிக்க விரும்பியும் கிடக்கை காமலிருந்த நூல்களையும், பார்க்க விரும்பி வாய்ப்பற்று இருந்த உலக, இந்திய சினிமாகளையும் தமிழகத்தில் ஒரு நிர்ப்பந்த வாழ்க்கை ஏற்பட்டு நான் தங்கியிருந்த சூமார் பதினாறு ஆண்டுக்காலத்தில் வாசித்தும் பார்த்தும் முடித்தேன். வாசிப்பு என்பது இயல்பாகியிருந்தது. புதிய புதிய நூல்கள் தரும் செய்திகளையும், அவற்றின் உணர்வு எறிகைகளையும், கட்டுமானப் பரவசங்களையும் அனுபவிக் காமல் தங்குமுடியாதென்ற ஒரு வியாதியாக அது இருந்தது. ஆனால் கண்டா வந்த பிறகு, பாதிக்கப் பாதியாக என வாசிப்பு குறைந்துபோயிற்று. தமிழ்நாட்டிலிருந்து மாதந்தோறும் எடுப்பிக்கும் நூல்கள், கால்பங்குக்குமலே இன்னும் வாசிக் காமலே கிடக்கின்றன.

நேரம் போதாமலிருக்கிறது என்று சொல்லி நான் சூலபமாகத் தப்பித்துவிட முடியாது. இதற்கான விடை எனக்குத் தெரிந்தாகவேண்டாம். வாசிக்காத நூல்களின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே இருப்பதை இனிமலே அனுமதிப்பது சாத்யமில்லை.

இந்தப் போதாமையை எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனுடனான சந்திப்பின்போது நான் வன்மையாய் உணர்ந்தேன்.

பிரபஞ்சனை தமிழகத்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில் நான் நன்கறிவனே. அவரது 'மானுடம் வலெல்லும்' நாவல் தொடராக வந்த காலத்தில், புதுச்சேரியில் பிரபஞ்சுக்காரரின் ஆட்சியை அக்காலப்பகுதியில் துவிபாஷியாக இருந்த ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் நாட்குறிப்பை முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு புனையப்பற்றி அந்த நவீனத்தை வாசித்து நான் கொண்ட பரவசம், என்ன அவர்பால் ஈர்த்தது. பின்னர் இலக்கியக் கட்டடங்களில் சந்தித்து உரையாடிய அனுபவம். அவரது சன்னெ இல்லம் புத்தகங்களால் நிறைந்தது. அது புத்தகங்கள் வாழும் இல்லம். வறோப்பேர் வாழ்வதற்கு இடம் குறைந்தது. இருந்தும் அந்த நிலத்தில் தொகை என்னபெரிதாக என்றமே வியப்பிலாழ்த்தியதில்லை. ஆனால் கனடா ஸ்கார்பரோவில் நிகழ்ந்த சந்திப்பில் நான் அவரிடமில லாதிருந்த, ஆனாலும் அவர் கொண்டிருந்த வாசிப்பின்பரப்பளவகை கண்டபோது பிரமிப்படைந்தேன்.

ஜோ. பி. குரூஸின் 'ஆழி சமீழ் உலகம்', 'கொற்கை' பற்றிச் சொன்னார். ஜெயமகோகனின் 'காட்பற்றி, தாஸ் தாயவெஸ் கிபற்றிச் சொன்னார். இவகைளை அதிர்ஷ்டவசமாக நான் ஏற்கனவே வாசித்திருந்தேன். ஆனால், நாவல்களில், சிறுகதைகளில், கவிதைகளில் புதியதலமையின் படபைப்புகள் பற்றிச் சொன்னபோது என்னால் பிரமிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இதுபோன்ற பிரமிப்பை முன்னர் ஜெயமகோகனிடம் தான் நான் அடைய் திருந்தேன். ஊட்டியில் மு.தளையசிங்கம் படபைப்புகள் பற்றிய கருத்தரங்குக்கு நானும் வலங்கட் சாமிநாதனும் சன்னெயிலிருந்து ஒன்றாகச் சன்னெறிருந்தோம். அமர்வு தொடங்குவதற்கு முன்னாக நாம் சன்னெறு சரேந்தமுதல் நாள் இரவில், எங்கள் வசதிகளைக் கடைகவந்த ஜெயமகோகன் சாமார் நான்கு மணிநேரம் பலவறோ விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். எல்லாம் சமகால நாவல்கள், விமர்சனங்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் பற்றியவை. மிகச்சிறந்த எழுத்தாளராக மட்டுமே அவரை அறிந்திருந்த நான், அன்றுதான் அவரை ஓர் இலக்கியத் தகவல்களஞ்சியமாகவும் கண்டனே. கனடா வந்திருந்த எழுத்தாளர் பிரபஞ்சனின் மீதான வியப்பு அதற்குச் சமமாக இருந்தது. ஈழத்தில் இதுபோல் சொல்லகை-சநெதிநாதன் மட்டுமே இருந்தார். ஆனாலும் அவரை வியந்த அளவுக்கு, அவருடன் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடகை கவில்லை.

என் வாசிப்பின் குறைவுகளைச் சுட்டிக் காட்டிய இதுதான், காலத்தபைப்பற்றிய என் விசாரிப்பை வலிதாக் கியது.

காலத்ததை நாம் நடத்துகிறோமா அல்லது காலம் நம்மை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறதா? வாழ்வின் விசை வகைவகைம் பற்றி இருக்கும் ஒரு நாட்டில் வந்து உயிர் வாழ்வதற்காக வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விட்டோமா? அல்லது வாழ்க்கை எங்கேயும் தான் விசைபெற இயங்கும் தளமாகிவிட்டதா பிமி? அப்படியாயின் இங்கே நமக்கான காலத்தை வகிர்ந்தெடுப்பது எவ்வாறு? விடையைத் தேடிக் கொண்டு இருக்கிறேன்

நன்றி: 'கதாகாலம்' - <http://www.devakanthan.blogspot.com/>

baladevakanthan@gmail.com